

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 27470

гр. София, 07.08.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 41 СЪСТАВ, в закрито заседание на седми август през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МАРИЯ ЕМ. МАЛОСЕЛСКА

като разгледа докладваното от МАРИЯ ЕМ. МАЛОСЕЛСКА Гражданско дело № 20231110102152 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Постъпила е молба от ищеца, вх. № 210499/24.07.2023 г., с която е заявено искане съдът да го освободи от заплащането на парична гаранция в размер на сумата от 1800 лева, определена с Определение № 18525/23.05.2023 г., постановено по реда на чл. 389 ГПК (обжалвано от ответника).

Съдът, като се запозна с изложението в молбата и приложените към същата документи и макар да е изложил становище по въпроса, с който е сезиран в постановеното определение, с което обезпечение на предявените иски е допуснато, намира, че молбата следва да се остави без уважение, като съображенията за това са следните:

Изискването на процесуалния закон за представяне на надлежно обезпечение (гаранция) от страната, по чието искане обезпечение е допуснато при условията на гаранция е свързано с охрана на интереса на другата страна, чийто интерес може да бъде накърнен в хипотеза на неоснователно допускане на обезпечението, което ограничава в една или друга степен правната сфера на ответника по обезпечението. По своята правна същност внасянето на гаранция по сметка на съда представлява залог на парична сума, учреден съгласно [чл. 181, ал. 1 ЗЗД](#). Доколкото в тези случаи заложената парична сума се депозира по сметка на съда, процесуалният закон въвежда специални правила относно размера на заложената парична сума и условията за удовлетворяване на залогоприемателя, респ. връщането ѝ на залогодателя. В тази насока са задължителните указания, дадени с [Тълкувателно решение № 6/2014 г. от 23.10.2015 г. по тълк. д. № 6/2014 г. на ОСГТК на ВКС](#). Видно от изложеното, по своя характер внасянето на гаранция не представлява държавна такса или разноски за производството ([чл. 78, ал. 1 ГПК](#)), поради което за това задължения на страната не е приложимо правилото на [чл. 83, ал. 2 ГПК](#). Ето защо, не е налице законово основание за освобождаване на молителя от възложеното му с определение № 18525/23.05.2023 г. задължения за внасяне на гаранция при условията на която е допуснато обезпечение на предявените иски. В този смисъл е напр. Определение № 12 от 17.01.2022 г. на ВКС по т. д. № 2422/2021 г., II т. о., ТК.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на М. Д. Д. да бъде освободен от внасянето на определената на осн. чл. 391 ГПК с определение № 18525/23.05.2023 г., постановено по делото, гаранция в размер на сумата от 1800 лева, заявено с молба, вх. № 210499/24.07.2023 г.

Определението подлежи на обжалване от молителя /ищец/ с частна жалба в едноседмичен срок от връчване на препис пред СГС.

Препис да се връчи на ищеца.

Съдия при Софийски районен съд: _____